

Τι είναι η ζωή;

Γράφει και σχολιάζει ο Μελάς Γιαννιώτης

Το ερώτημα αυτό απασχόλησε και τον Αριστοτέλη που ούτε και ο ίδιος έδωσε σαφή απάντηση. Έμεινε στο ερώτημα αν είναι «*τύχης παίγνιο ή καιρού λάφυρο*».

Κάπου εκεί, μεταξύ «παιχνιδιού της τύχης» και «λάφυρου του καιρού», περιορίστηκε.

Πιστεύω ότι και τα δύο είναι σωστά, αλλά το «λάφυρο του καιρού» μου φαίνεται σωστότερο ως από τον καθέναν μας αναπόφευκτο.

Όμως τα τότε δεδομένα της ζωής, συγκρινόμενα με τα τώρα δεδομένα, έχουν μεταξύ τους σοβαρές διαφορές, μία των οποίων είναι ο «Γερμανός που ρυθμίζει την ζωή μας».

Εξηγώ πως και γιατί καταλήγω στο συμπέρασμα αυτό:

Τον πρώτο ξένο που γνώρισα στην ζωή μου και σε ηλικία μόλις πέντε ετών (Ιούλιος 1944), ήταν ένας νεαρός, ξανθός και γαλανομάτης με κοντό παντελόνι, όπως το τότε δικό μου. Όχι, δεν ήταν...Τουρίστας!

Ήταν στρατιώτης με κράνος και όπλο στο χέρι του, που κατέβηκε από μία τρίκυκλη μοτοσυκλέτα με «βάρκα», ακριβώς πάνω και πίσω από το πατρικό μου διώροφο σπίτι στην Βλάστη Δυτικής Μακεδονίας και πήγε κατευθείαν στην διπλανή αποθήκη χόρτων. Έδωσε μια κλωτσιά με τις αρβύλες του στην μικρή ξύλινη πόρτα και μπήκε μέσα, ρίχνοντάς μου μία άγρια ματιά, όταν με προσπέρασε και εκεί όπου έπαιζα αμέριμνος.

Χωρίς να γνωρίζω τον κίνδυνο που διέτρεχα και νομίζοντας ότι και αυτός είναι παιδί και θα παίξουμε μαζί τον ακολούθησα πίσω του και είδα ότι έβγαλε από την τσέπη του ένα πλακέ φακελάκι σπέρτων. Έκανε με το χέρι του μια λακούβα στα χόρτα και προσπάθησε να ανάψει ένα σπέρτο, που έσπασε όμως και το πέταξε.

Έκοψε δεύτερο σπέρτο που άναψε και με αυτό έβαλε φωτιά στα αποθηκευμένα ξερά χόρτα και είδα να αναπηδά φλόγα από αυτά, που συνεχώς μεγάλωνε.

Γύρισε να φύγει και έπεσε πάνω μου. Με άρπαξε από το χέρι και βγήκαμε μαζί έξω.

Όχι, δεν με έκλεισε μέσα για να γίνω «ψητός και σε φούρνο»! Ίσως επειδή δεν ήμουν...Εβραίος!

Όταν βγήκαμε έξω, από την ήδη φλεγόμενη αποθήκη, είδα και γνώρισα δεύτερο Γερμανό, που κατέβαινε σημαδεύοντας με το όπλο του την μητέρα μου, που ανέβαινε με ένα προτεταμένο καλάθι αυγά, κλαίγουσα και οδυρόμενη ηχηρά, για να μην μας κάψουν το σπίτι και τα υπάρχοντά μας.

Αυτές οι εικόνες είναι αποτυπωμένες πολύ καλά στην μνήμη μου και από τότε.

Έτσι γίναμε Πρόσφυγες στον τόπο μας, μόνον με τα ρούχα που φορούσαμε και ποτέ, κανένας μέχρι σήμερα, δεν νοιάστηκε και ούτε μας αποζημίωσε. Δεν αξιωθήκαμε φροντίδας σε «HOT SPOT» και παρόμοια.

Υπήρξαν και πολύ χειρότερες καταστάσεις με απάνθρωπους βασανισμούς και εκτελέσεις.

«*Πόλεμος ήταν*», θα σκεφθείτε και «*συμβαίνουν αυτά*»(;!!).

Δεν θα συμφωνήσω με την αιτιολογία της σκέψης αυτής για τον πολύ απλό λόγο ότι εγώ –και κάθε άλλος απροκλήτως παθών- δεν πήγα ποτέ σε καμία Γερμανία για να κάψω το σπίτι και τα υπάρχοντα κανενός άμαχου ιδιώτη Γερμανού. Αυτός όμως ήρθε στο δικό μου και το έκανε σάχτη. Και ουδόλως με ενδιαφέρει γιατί το έκανε.

Θα μπορούσα, ίσως, να ξεχάσω ότι υπήρξε εισβολέας και εμπρηστής (κατ' ελάχιστο) αν δεν τον ξανασυναντούσα στον δρόμο της ζωής μου. Πιστεύω ότι το ίδιο ισχύει και για τον καθένα, εδώ και αλλού.

Λίγα χρόνια αργότερα και όταν στις αρχές της δεκαετίας του 1950 ήμουν μαθητής στο Γυμνάσιο Πτολεμαΐδας ακούω έναν γέροντα Θρακιώτη Πρόσφυγα, με την χαρακτηριστική θρακιώτικη προφορά του να λέγει: «*Τσι άτιμοι τσι Γερμανοί μας κλέψαν τσι γαϊδάρες και μας έκαναν στον εδώ νέο τόπο μας για δεύτερη φορά Πρόσφυγες*»!

Τον ρώτησα: «*Γιατί παππού αυτοί οι άτιμοι οι Γερμανοί, όπως τους λέγεις, έκλεβαν τις γαϊδάρες και όχι τους...γαϊδάρους*»; Και μου απάντησε: «*Για να τις αρμέγουν στην Γερμανία*»! Είδατε και ακούσατε, μήπως, άλλο λαό να κλέβει και να εξάγει από την Ελλάδα κατ' επιλογή...γαϊδάρες;

Από τότε, λοιπόν και σε καιρό πολέμου, το γάλα της γαϊδάρας ήταν περιζήτητο και πανάκριβο, ως πρώτη ύλη ομορφιάς και καλλυντικών προϊόντων βιομηχανιών. Πού βλέπετε τον...πόλεμο;

...η συνέχεια στην επόμενη σελίδα

Στην συνέχεια θα δούμε και άλλες πολλές «βιομηχανίες φιλοζωίας» των Γερμανών στην εδώ Ελλάδα και ιδιαίτερα στην Μακεδονία, όνομα που για τους βιομηχάνους Γερμανούς πρωτίστως, δεν ανήκει στην...Ελλάδα! Αυτό το επικύρωσε και με την μεγάλη του Κράτους σφραγίδα και η Βουλή των «Γερμανών» στην Αθήνα και η «Ελληνική Δημοκρατία» της...Γερμανίας!

Βλέπετε ότι η φιλοζωία των Γερμανών στην Ελλάδα είναι πολύ επιλεκτική και προσεγμένη. Κλέβει και εξάγει τετράποδες γαϊδάρους, όχι όμως και δίποδα...γαϊδούρια!

Θα λησμονούσα σίγουρα και τα περί τετράποδων ή δίποδων φιλοζωικά των Γερμανών στην Ελλάδα αν δεν μου τα θύμιζε λίγα χρόνια αργότερα και στις αρχές της δεκαετίας του 1960 (ίσως περί το 1963) ο φίλος και τότε συνάδελφος Κλεάνθης (τέως αστυνομικός και δημοσιογράφος) στην ανέγερση τού τότε μεγάλου εργοστασίου Αζωτούχων Λιπασμάτων Πτολεμαΐδας (ΑΕΒΑΛ) με δαπάνες του Ελληνικού Δημοσίου και όταν κανένας απολύτως στην Βουλή των Ελλήνων και στα τότε βασιλικά Ανάκτορα δεν τολμούσε να αμφισβητήσει **ότι η Μακεδονία είναι μία και αυτή είναι η Ελλάδα της Ελλάδας**, όπου ιδρύεται και η σημαντικότερη Ελληνική Βιομηχανία στρατηγικότερου σκοπού (προς Βαλκάνιους και Γερμανούς και Ρώσους) και χιλιάδων θέσεων εργασίας, άρα **μη μεταναστεύσεως και φυγής Ελλήνων στην Γερμανία** και όπου αλλού.

Τότε την εργολαβία ανεγέρσεως τού εργοστασίου αυτού την είχε πάρει η Γερμανο-Γαλλική Κοινοπραξία «UNDE-KAZALE», με τους Γερμανούς Εργοδότες μας, να πρωταγωνιστούν στην Πτολεμαΐδα και οι παλαιότεροι εκ των κατοίκων τής περιοχής έφερναν στην μνήμη τους τον προ εικοσαετίας διαβόητο Γερμανό Διοικητή Φρίτς.

Και όπως αποδείχθηκε εκ των πραγμάτων και αυτό το εργοστάσιο, που απασχολούσε μεγάλο αριθμό εργαζομένων, έγινε «απλώς για να γίνει» και δηλαδή για τις εργολαβίες, που μας έφεραν και τα Δάνεια και τα ασήκωτα χρέη μας. Κερδισμένοι και Αφεντικά ήταν πάλι οι Γερμανοί και «ολίγον» οι Γάλλοι, όπως και σήμερα.

Δείτε τώρα πως φέρνει η ζωή τα πράγματα και πως δεν μπορείς να κάνεις τίποτε χωρίς τον...Γερμανό σου! Λίγους μήνες πριν ακόμη έλθει η επόμενη δεκαετία του 1970 ήρθε και με βρήκε στην Θεσσαλονίκη ο...Γερμανός μου!

Όχι, δεν ήταν τώρα με όπλο, κράνος και αρβύλες, ούτε έβαζε φωτιές στα σπίτια και ούτε έπαιρνε Εργολαβίες Εργοστασίων. Ως εκπρόσωπος Γερμανικής Ασφαλιστικής Εταιρίας στην Ελλάδα, ήρθε.

Τα πρώτα λόγια που μου είπε ήταν:

«Ξέρεις ποια είναι η διαφορά μεταξύ Γερμανών και Ελλήνων»;

Ανεβαίνει το αίμα στο κεφάλι μου, αλλά πριν του απαντήσω, όλως Μακεδονικά, με το «*εμείς έχουμε το γνώθι σ' αυτόν*», δέχομαι στο πόδι μου ένα πραγματικό «ξενύχιασμα» από το πάτημα που μου έκανε ο Έλληνας τότε Νόμιμος Αντιπρόσωπος στην Ελλάδα της ίδιας Εταιρίας που τον συνόδευε στην Θεσσαλονίκη και όπου εγώ ήδη κατείχα την θέση του Διευθυντή Υποκαταστήματος Βορείου Ελλάδος της ίδιας Γερμανικής ασφαλιστικής Εταιρίας αυτής.

Και επειδή «ανάγκα και θεοί πείθονται», όπως προ ημερών (6/9/19), αναγκάστηκε να ακούσει καθιστός και τον Ελληνικό Εθνικό Ύμνο δίπλα στην καθιστή Γερμανίδα Καγκελάριο, ο νέος Έλληνας Πρωθυπουργός (αντιθέτως και μετά από λίγες μέρες ο Κινέζος Πρωθυπουργός άφησε καθιστή την ίδια Καγκελάριο και ο ίδιος έγινε «κλαρίνο» κατά την ανάκρουση του δικού του Εθνικού Ύμνου), έμεινα τότε «καθιστός» και ζήτησα αναγκαστικά από τον μη έχοντα το «γνώθι σ' αυτόν» Γερμανό να μου εξηγήσει την διαφορά μεταξύ Γερμανών και Ελλήνων.

«Εμείς οι Γερμανοί πρώτα μελετούμε και μετά πράττουμε, ενώ εσείς ενεργείτε αντίθετα και πάντα χάνετε. Εσύ όμως να σκέπτεσαι και να ενεργείς ως Γερμανός», μου είπε.

Λιγότερο ή περισσότερο, αδιάφορο, αυτήν την υπεροπτική και αήθη συμπεριφορά αντιμετωπίζουν και δέχονται όσοι έχουν σχέσεις και επαφές με Γερμανούς, ακριβώς επειδή ο Γερμανός είναι πάντα Γερμανός, παρά το γεγονός ότι υποδύεται ακόμη και τον...Κινέζο!

Η ζωή ενός παιδιού

Τα κράτησα και του τα «φύλαξα», όσα είπε και όπως τα είπε.

Κάναμε μεταξύ μας μία ολιγοχρόνια λυκοφιλία, τον επισκέφθηκα στην Έδρα της Εταιρίας του στην Κολωνία, όπου «σκοτώθηκε» να μου κάνει επίδειξη «ικανοτήτων και δυνατοτήτων», εγωϊσμού και υπεροχής του ιδίου και της φυλής του. Μισθωτός Υπάλληλος όμως ήταν και μάλιστα «γυρολόγος» από Εταιρία σε Εταιρία.

«Σε προορίζουμε για εκπρόσωπό μας στην Ελλάδα», μου είπε στο ιδιαίτερο γεύμα μέσα στα Γραφεία και όταν έφερε ένα ειδικό καρότσι με κρασιά Γερμανίας για να επιλέξω. Έψαχνα να βρω που ακριβώς θα κατέληγε η όλη του «γαλαντομία», που δεν άργησε:

«Ένας περήφανος Μακεδόνας Γιαννιώτης δεν είναι δυνατόν να επιτρέψει στην γυναίκα του να εργάζεται όταν μάλιστα αναμένει το ευτυχές γεγονός του πρώτου τέκνου του», μου είπε με στόμφο!

Διευκρινίζω ότι, μαζί μου, είχε προσληφθεί αρχικά στο ίδιο Υποκατάστημα και η γυναίκα μου η οποία μετά

από λίγους μήνες κυοφορούσε.

«Έλαβα καλώς και αυτό το μήνυμα», του είπα και «γεννηθήτω το θέλημά σου»!

Του έστειλα την παραίτηση της γυναίκας μου και της απέστειλε ως δώρο την γνωστή «κολόνια 4711» μετά των...συγχαρητηρίων του!

Καταλάβατε τώρα ποια είναι στην πράξη η διαφορά μεταξύ Γερμανών και Ελλήνων; Αν όχι, δείτε τα περί μητρότητας και παιδιού ισχύοντα και θα εννοήσετε καλώς.

Και μη μου πείτε ότι μπορεί να αλλάξει ο Γερμανός ή να σκέπτεται και να ενεργεί ο έντιμος Έλληνας ως Γερμανός.

Γνωστά και δεδομένα είναι όλα αυτά και όλα τα άλλα σχετικά, όμως το ερώτημα ουσίας είναι: Τι κάνουμε εμείς ως Έλληνες έναντι των ιδίων πάντα Γερμανών, πέραν και αδιαφόρως του τι κάνουν όλοι οι άλλοι;

Αυτό το ερώτημα με απασχόλησε σοβαρά και βρήκα την σωστή απάντηση στην αρχαιοελληνική σοφία που λέγει ότι στην ζωή σου **ή θα κρατάς τα όπλα και θα επιβάλεις την θέλησή σου ή θα είσαι φίλος με αυτόν που τα κρατά**, μέχρι να τα ξανακρατήσεις! Όχι κρατικά ή εθνικά, αφού αυτό «απαγορεύεται» ακόμη και εσωτερικά από τις εναλλασσόμενες εσωτερικές «κότες» και «ελάφους», **αλλά ατομικά και εταιρικά, δια συμμαχίας Ελλήνων**, όπως θα αναφέρω παρακάτω.

Εκεί, λοιπόν, που προσπαθούσα να βρω πως θα μάθω να κρατώ εγώ και όχι «ο Γερμανός μου» τα ασφαλιστικά όπλα, συμβαίνουν δύο γεγονότα, τα οποία μου δείχνουν τον ασφαλή δρόμο. Αρχίζω από το δεύτερο και καταλυτικότερο:

Ένα πρωινό έρχεται στο Υποκατάστημα της τότε Γερμανικής Ασφαλιστικής Εταιρίας, στην πλατεία Αριστοτέλους, ένας ασφαλισμένος επαγγελματίας ταξιτζής και μου δηλώνει ότι «παρέσυρε ελαφρώς» στην οδό Λαγκαδά μία μητέρα με μωρό στην αγκαλιά της, αλλά «μητέρα και βρέφος είναι καλά και πήγαν σπίτι τους»!

Καλώ αμέσως τον δόκτορα χειρουργό γιατρό, που μου είχαν υποδείξει να χρησιμοποιώ (έναν πανύψηλο Γερμανοσπουδαγμένο με χαρακτηριστικό φτερό στο καπέλο που φορούσε) και μαζί πηγαίνουμε σε ένα φτωχόσπιτο της Ξηροκρήνης να δούμε μάνα και παιδί.

Μας υποδέχεται μία ευγενέστατη νεαρή κυρία, που ήταν η παρασυρθείσα μάνα και μας οδηγεί στην κούνια του βρέφους, αφού μας δήλωσε ότι δεν έπαθε τίποτε η ίδια, αλλά το βρέφος είναι χτυπημένο στο κεφάλι του και ανησυχεί σοβαρά.

Ένωσα και είδα αυτό το παιδί, σαν δικό μου παιδί, χωρίς καμία διαφορά και παρακάλεσα τον γιατρό να το εξετάσει επίμονα και πολύ προσεκτικά.

Μετά από λίγο και με νεύμα με καλεί μέσα ο γιατρός και με τον φακό του μου δείχνει ότι το μωρό παρακολουθεί το φως αριστερά και δεξιά, όχι όμως και πάνω-κάτω.

«Έχει πρόβλημα το παιδί, με άγνωστες εξελίξεις και συνέπειες», μου ψιθυρίζει.

Στην αγωνιούσα μητέρα είπα ότι το παιδί «**χρήζει ειδικών εξετάσεων σε Νοσοκομείο**» και βιαστικά με ανάγκασε να αποχωρήσουμε. Φεύγοντας υποσχέθηκα στην μητέρα ότι θα την ενημερώσω για τις αποφάσεις της Εταιρίας.

Κατά την επιστροφή μου λέγει ο γιατρός: «**Επειγόντως συνεννοήσου και κλείστε αμέσως την υπόθεση αυτή, χωρίς αναβολή**». Τότε συγκρούστηκε μέσα μου το καθήκον και το συναίσθημα του ανθρωπισμού, με ρυθμιστή αυτών την αρχαιοελληνική και θεϊκή έννοια του «**πρέπει**», που διδάξε ο Αριστοτέλης.

Το απόγευμα της ίδιας ημέρας τηλεφωνώ στο σπίτι του Γερμανού Διευθυντή, σε προάστιο της Κολωνίας, για απευθείας οδηγίες χειρισμού. Εκπληττείται, υποβαθμίζει το θέμα και με το πάντα υπεροπτικό ύφος του, μου λέγει: «**Σου είπα να σκέπτεσαι και να ενεργείς ως Γερμανός και κατά το συμφέρον της Εταιρίας**»!

Εκεί ακριβώς και για πρώτη φορά σήκωσα κεφάλι και «**ανέλαβα τα όπλα**»!

«**Αυτά προς Γερμανούς, αν και όπου γίνονται δεκτά. Εδώ είναι Ελλάδα και εγώ ως Μακεδόνας δεν τα δέχομαι**.

Δώσε μου σαφείς οδηγίες χειρισμού, άλλως πληρώνω όλο το ασφάλισμα», του δήλωσα ορθά κοφτά.

Όταν βρήκε «ακουστικό και φωνή» άρχισε να μαλακώνει και να μου λέγει ότι εγώ είμαι αρμόδιος να χειριστώ την υπόθεση αυτή και άλλα παρόμοια...Κινέζικα! Δεν αναλάμβανε ευθύνη Διευθυντή και Εκπροσώπου.

Όταν τελικά του ζήτησα να μου δηλώσει καθαρά ποια περιθώρια διαπραγμάτευσης, σε **αριθμούς και ποσά**, έχω στην συγκεκριμένη περίπτωση αυτή, που τώρα δεν μπορεί να εκτιμηθεί η εξέλιξη της καταστάσεως του μωρού παιδιού, ούτε από τον γιατρό-πραγματογνώμονα, μου απάντησε ανακουφιστικά: «**Από μηδέν μέχρι αυτό που έχουμε υποχρέωση**»! Δηλαδή το «πρέπει» του Ελληνο-Μακεδόνα Αριστοτέλη!

Έτσι και με αυτόν τον τρόπο πήρα και κράτησα εγώ τα ασφαλιστικά όπλα, εδώ στην Ελλάδα και με Συμμάχους μου και Εταίρους τους Έλληνες και κανέναν ξένο απολύτως, ειδικά τον Γερμανό!

Τούτο «**ποίει και συ ομοίως**»! Κανένας δεν μπορεί να σε νικήσει και κάθε ξένος θα ζητά την Φιλία και Συμμαχία σου. Πρώτα όμως και πάνω απ' όλα μάθε ποιο και τι είναι το «πρέπει» στην ζωή!

Η εξαγωγή...τριχών!

Αναφέρω τώρα τον απίστευτης «ευρεσιτεχνίας» Γερμανό «φιλόζωο» στην Ελλάδα που γνώρισα τότε και πριν από μισό αιώνα.

Από τον Ελληνο-Γερμανικό Σύνδεσμο Θεσσαλονίκης ή από Καθηγητές του Ινστιτούτου «Γκαίτε» Θεσσαλονίκης (δεν θυμάμαι ακριβώς) μου ζητήθηκε να πάω κάπου στα περίχωρα της Αθήνας και Λαγκαδά για να ασφαλίσω έναν Γερμανό, που έκανε εξαγωγή...τριχών!

Γύριζα και ξαναγύριζα, χωράφια και αγκάθια, αλλά δεν εύρισκε πουθενά κτίριο και εγκαταστάσεις επεξεργασίας και εξαγωγής από την Ελλάδα...τριχών!

Ασφάλιζα τότε την "SIEMENS TELE" και τις εγκαταστάσεις αυτής είχα κατά νου.

Ρώτησα έναν περαστικό Αγρότη και πρόθυμα μου υπέδειξε ένα χαμόσπιτο.

«Μάλλον δεν θα τον βρεις εκεί επειδή όλη μέρα τριγουρίζει και κουρεύει ζώα. Τα βράδια κλείνεται μέσα και δουλεύει», μου είπε.

Τυχαίως ήταν εκεί και τον βρήκα έτοιμο να φύγει.

Με υποδέχθηκε με φανερή καχυποψία και αφού του εξήγησα ποιος είμαι και γιατί τον επισκέφθηκα, μου αποκάλυψε ότι στην περιοχή αυτή βρήκε τις καταλληλότερες τρίχες οικόσιτων ζώων, ειδικά γουρουνιών και αλόγων, για κατασκευή κάθε είδους πινέλων, που οι βάσεις και υποδοχές έρχονται έτοιμες και αυτός, αφού τοποθετήσει με ένα μικρό μηχάνημα τις κατάλληλες τρίχες και τις περισφίξει, τις εξάγει στην Γερμανία και μετά εμείς τις εισάγουμε «φιρμάτες» και σε πολλαπλάσια τιμή!

«Και πως, πόσο αγοράζεις τις κατάλληλες τρίχες», τον ρώτησα με όλη την αφέλειά μου.

«Νάιν, δεν αγοράζω τρίχες», μου απάντησε. «Είμαι κουρέας και κομμωτής! Ομορφαίνω ζώα ως **φιλόζωος**», μου είπε και έκλεισε το πονηρότατο μάτι του.

«Αν έχεις άλογο με χαίτη και πλούσια ουρά ή γουρούνι με σκληρές τρίχες ή άλλο ζώο με πλούσιο τρίχωμα, έρχομαι εγώ και σου το κάνω δωρεάν περίτεχνη κόμμωση. Μαζεύω και τις τρίχες για να μη σου αφήσω σκουπίδια», συμπλήρωσε και μου έκλεισε το άλλο παμπόνηρο μάτι του.

«Για να κάνω την περιγραφή του περιεχομένου που θέλεις να ασφαλίσεις πρέπει να δω τους άλλους κλειστούς χώρους του εμπορεύματός σου», του είπα.

«Θα ανοίξω για να δεις αφού δεν έχεις φωτογραφική μηχανή», μου απάντησε. Και άνοιξε κλειστές πόρτες και χώρους τού «εμπορεύματός» του.

Προφανώς δεν γνώριζε και ούτε μπορούσε να υποψιασθεί ότι ως κυνηγός γνώριζα από δέρματα άγριων ζώων και ειδικά αγριόχοιρων, τις ραχιαίες σκληρές τρίχες των οποίων αγόραζαν οι παλαιοί τσαγκαράδες για συρραφή παπουτσιών. Είδα το καλοκρυμμένο «εμπόρευμα» δερμάτων και έκανα ότι δεν είδα και ούτε κατάλαβα. Το ασφαλιστήριο που έκανα ήταν γερό και χοντρό, καλώς πληρωμένο.

Όταν τον αποχαιρέτησα, μου είπε: «Σε αποχαιρετώ χαρούμενος γιατί στην αρχή νόμισα ότι είσαι της...πολιτάς»!! Αυτός ήταν ο...φόβος του!

Κλείνω τα περί «Γερμανών μας» με ένα εκ των επίκαιρων γεγονότων:

Οι αρμόδιες Ελληνικές Αρχές επαγρυπνούν και δεν ασχολούνται μόνον με τις δράσεις και συναλλαγές γνωστών Βιομηχανιών, αλλά και με «φιλοζωϊκές οργανώσεις» στην Ελλάδα.

Τι είναι η ζωή, λοιπόν; Μήπως τελικά είναι θέμα στιγμών στο αιώνιο κυνήγι θησαυρών; Μήπως είναι άλλο και ποιο;

Ένα είναι βέβαιο ως προς το ερώτημα αυτό: Αν υπήρχε συγκεκριμένη απάντηση θα την γνωρίζαμε από την αρχαιοελληνική σοφία, που θα μας την πουλούσαν πρώτοι οι...Γερμανοί!